

המסקנות ממבצע יריחו

במבצע מבריק מבחינה צבאית לכדה מדינת ישראל ביום פורים המחבלים שרצחו את השר אלוף רבעם זאבי ה"ד. לתדהמתם של כל העיתונאים והפרשנים, במבצע רגיש זה לא נפצע לא חייל ולא איש ימ"מ, למרות הסיכון האדיר שלקחו על עצמם. הריחוק בין עיתונאי ובין איש אמונה הוא כה אינסופי, שאינו יכול להבין שזוהי 'משלוח מנות' פורים של הקב"ה, והכל על פי מיטב הנחייתם של גדולי רבותינו שהורו לנו שכל פעם שיש לנו עימות עם אויבים או שונאים, חודש אדר הוא העיתוי הנכון לפתור את הבעיה, כיון שתהיה אז סייעתא דשמיא כפי שהייתה בזמן המן. אכן היה כאן קידוש ה' כפול, קידוש ה' הבא מהקב"ה שהראה לנו שאף כיום הוא עומד לימין בניו וממשיך לחולל להם נסים ונפלאות לכשהוא מחליט על כך, וקידוש ה' שני מצד אנשי הביטחון, שבאותו יום המנציח את נקמת ישראל על אויביו בעבר, גם היום נקמו כפי שעשו אבותינו בשושן ובשאר מקומות ביום פורים. לא הייתה למדינת ישראל מתנת פורים נשגבה מזו זה כבר שנים רבות. כל מי שלא מחק מתודעתו את השתלשלות האירועים בתקופתנו המטורפת, זוכר היטב איך זה כמעט ארבע עשרה שנה שחודש אדר נהפך לסיוט לתושבי מדינת ישראל מפאת הפיגועים הנוראים שבוצעו בכוונה ובזדון על ידי שכינינו המחבלים כדי להשביט שמחתנו בחודש שמכניסתנו מיועד לה.

אבל יש לשמחה לה זכינו פנים אחרות שמוסרית לא ניתן להתעלם מהן. ההישגים המרשימים האלו של כוחות הביטחון, הנחרצות של ההוראה לבצע את המשימה, מעלים שתי שאלות נוקבות. האחת, מדוע מתגלה נחרצות כזו על חשבון כוחות הביטחון רק ערב הבחירות? והשאלה השנייה, נוקבת לאין-ערוך יותר: מדוע לא הוחלט בארבע עשרה השנים האחרונות החלטה נחרצת כזו כתגובה לפיגועים אין-ספור שבוצעו, ומדוע כל ממשלות ישראל מאז נתנו לדם אחינו לזרום ללא תוגבה הולמת? הלא מצבע יריחו מוכיח בעליל שיש שפה אחת שאויביו מבינים אותה היטב, והיא היחידה שהם מבינים: **שפת הכוח הנחרץ**. הוכח ביריחו שאפשר לשבור את הטרוריסט ממונו סובלת מדינת ישראל אם רק תינתן ההוראה המתאימה, ההוראה לשבור את אויביו ללא היסוס, ללא רתיעה, ללא התחשבות במה יאמרו העמים. מדוע א"כ לא נעשה שימוש עד עכשיו בכוח זה העומד לרשות עמנו בחסדי ה'? מדוע זה שנים שכאשר מפגיזים המחבלים בקסמיהם את שטחי א"י ואת בתי אחינו ישנה הוראה

מפורשת של צה"ל לירות פגזים בריחוק מקום מושבות המחבלים, בשדות ריקים, על מנת לא לפגוע בהם? מהיכן יונק עיוות מחשבתי ומוסרי זה? מהיכן שואבת רוח זה השוררת אצלנו זה ארבע עשרה שנה, מאז מה שקרוי הסכמי 'אוסלו', רוח שהביאה לידי כך שאין בתולדות האנושות מדינה שכה התאכזרה על אזרחיה כדי להימנע מפגיעה באויביה, והכל באמתלא של הימנעות מפגיעה ב'חפים מפשע'?

התשובה מצויה בבסיס הבעיה התרבותית ממנה סובלת מדינת ישראל מאז היווסדה, וככל הנראה מאז ההכנות למדינה בדרך בקונגרס הציוני השישי, שבאומללותו המעוררת רחמים קבע 'שאיין לציונות ולדת קשר ביניהם', קביעה שהראי"ה קוק זצ"ל קראה 'חוק עבודה זרה'. לנגד עיניהם של המנהיגות החילונית הפוליטית, החוגים האקדמאיים, מערכת המפשט האזרחית ואנשי הכלכלה של מדינת ישראל עומד דבר אחד בלבד: איך להיחשב לחלק אינטגרלי של העולם המערבי, להשתלב בתוכו, אף להיבלע לתוכו עד לבלי היכר. יש כאן תהליך התבוללותי לכל דבר, אבל הפעם בקנה מידה לאומי. המנהיגות הפוליטית שואפת להיות דמוקרטית חילונית, במיטב המסורת של הפילוסוף המוחרם שפינוזה, תוך התעלמות מוחלטת מהסתירה הברורה שלא תיפתר, שמהרגע שאינה מבחינה בין אזרחיה, היא חדלה להיות יהודית. רק מוח עקום מסוגל לדבר על מדינה בה יש לחתור לרוב יהודי, ולהעיז לטעון שהיא ממשיכה להיות דמוקרטית. הרשו-נא לי להשאיר להזדמנות אחרת הדיון בבעיה הדמוקרטית ביהדות, היא מורכבת מדי. אני מוכן כאן רק להצהיר שאין אנו שואפים לתיאוקרטיה עריצותית, לא כלפי אחינו ואף לא כלפי בני מיעוטים, ודי בכך. העולם האקדמי מצדו אינו מסוגל לחשוב אלא במונחים הלניסטיים-מערביים, וניגש לכל בעייה, כולל בעיות החיים הרגישות ביותר, בכליה האנליטיים היבשים עד מוות של העולם המדעי המערבי, כלים השאובים כולם מתוך המציאות החומרית, ובסכין הכירורגי האכזרי הזה ניגש לניתוחם של כל בעיות אנוש, אדם, משפחה, חברה, לאום, נפש, דת, אמונה, רגשות וכהנה רבות, כאילו גם הן שייכות לעולם החומר. ובאשר למערכת המשפט במתכונתה הנוכחית, היא אינה מכירה בשום צדק, פרט לצדק כפי שהוא מוגדר במערכות המשפטיות של העולם המערבי, ובעמדתה זו פוגעת בחוסנה של מדינתנו יותר מכל גורם אחר בעולם ובסביבה. אין ערך יהודי אחד ואין ערך לאומי אחד שלא יצאו ניזוקים מהחלטותיה, וזה עד כדי סיכון חיילנו במבצעייהם הרגישים ביותר, ותמיד בשם טענות פסידו-מוסריות נוצריות מובהקות. על מנת שלא יאשימו אותי בהעלאת טיעונים ללא ביסוס, אספר לקוראינו היקרים שבמבצע 'חומה ומגדל' היו חייבים חיילנו לצעוד עשר שעות כדי לעבור רק כששה מטרים,

ארץ ישראל השלמה, אלא נגד הזהות היהודית של העם היושב בציון. האם אחרי אבחון זה רשאי יהודי שיש בו קורטוב של יראת שמים להישאר בביתו ביום הבחירות? אם ח"ו מתוך מרירותו על החלטות המרושעות של ממשלות ישראל האחרונות, ישב בביתו, הוא ישא באחריות התוצאות, ובפרט שהמיועד למשרת שר החינוך הינו איש השונא זהות יהודית ועוד יותר דת, איש שבמהלך כל השנים האחרונות שימש כהוגה הדעות של מפלגה שחרטה על דגלה מאבק עיקש נגד התורה. הרוצה מדינה עם סממנים יהודים חייב להרים את קולו, לא מדובר בחובה אזרחית, אלא בחובה דתית ואמונית מובהקת ממדרגה ראשונה.

הרב ד"ר אליהו רחמים זייני
ראש ישיבת ההסדר 'אור וישועה' חיפה¹

והכל על מנת לא לפגוע 'בחפים מפשע'. ומי הם אותם 'חפים מפשע'? אויבינו, שכמו במטה הקסם הוצאו מחוץ לאותו 'עם' - שדרך אגב גם אנחנו המצאנו אותו יש מאין - העם הפלסטינאי, וגזרנו אומר על כל אותם המחבלים והרוצחים שאין בינם ובין בני משפחותיהם ידידיהם, שכיניהם, תומכיהם, מעודדיהם ובני 'עמם' כל קשר! באופן פלאי, הם מוכרים על ידינו כעם אם מדובר בהכרת זכותם להקים מדינה, אבל אינם מוכרים על ידינו כעם בכל הנוגע למאבקם המלחמתי-טרוריסטי! מחוץ לאיפה ואיפה המשוועת הזו, כל בר דעת מבין שכאשר חייל צה"ל לוחם, לא הוא לבדו לוחם, אלא מאחוריו ולצדו מתייצבים כל המדינה ואזרחיה, כל אחיו היהודים. ומדוע אם כן הגיון אלמנטארי זה נעלם בשעה שאנו מדברים על אויבינו?! בנוסף לכך, יש כאן עוד ניסיון טשטוש זה בין חובות לגבי פרט מתוך ובין פרטים השייכים ל'עם' עויין, טשטוש שהוא כולו פרי חינוך מערבי נוצרי אומלל, שמיסודו שלל תמיד כל מושג לאום, וכתוצאה מכך כל הבחנה בין פרט לכלל. אבל מה לנו ולחונך זר זה?! אם חפצים חיים אנו, ואם שפת הכוח היא השפה היחידה המובנת לאויבינו, כל ממשלה הנמנעת משימוש בו, אינה אלא בלתי-מוסרית בעליל ואף אכזרית על אזרחיה.

מהיכן שואבים רבים בתוכנו עיוורון ועיוות מחשבתי זה? לשופנהאור הייתה תשובה ניצחת: 'השנאה העצמית היא לאומיותם של היהודים!' אבל אנחנו, מה נאמר? בכובד ראש, אבל ללא היסוס, נשיב: בתהליך ההתבוללות העומד ביסוד הסכמי אוסלו, והחותר לחלן מדינת ישראל בכל מחיר. אחד מבכירי אדריכלי הסכמים אלו הצהיר כבר ב-93 ש'משפטים כמו הן עם לבדד ישכון, הם טפשיים ומנותקים מן המציאות', ואחר, מורו של הראשון, ששימש כשר בממשלות רבות, הוסיף בחוצפה אינסופית בהרצאה לפני יונסקו: 'הזמנים השתנו. אין אנו חיים עוד את ההמשך של מה שהכרנו. ההיסטוריה שלנו נכתבה בדיו אדום, היסטוריה של מלחמות, של אלימות, של שנאה. אולי הדבר נובע מהעובדה שינקנו את מחייתנו מתוך האדמה, ושהיינו מסתכסכים מטעמי דת. אבל אנו יודעים כיום שאנו מסוגלים לחיות טוב יותר הודות למדע ולטכנולוגיות'. להעיז לטעון שמדינת ישראל לחמה 'מטעמי דת', היא לא רק עיוות מחשבתי נורא בלתי-נסלח, אלא היא הוצאת דיבה מסוכנת לכל המזרח התיכון, ובפרט כאשר אישיות זו יחד עם חבריה אינה חדלה, זה למעלה מעשור, לטעון שהקונפליקט בינינו ובין הערבים אינו דתי!

בפסיכולוגיה קוראים לזה טרנספר. היהודי המתבולל מאמץ את עמדת שונאיו. הוא מחשיב את עצמו יהודי מהרגע שהוא שולל מעצמו את זהותו היהודית. אכן, אדריכלי אוסלו וכל הבאים מכוחם, אינם נאבקים נגד

¹ . הדברים אינם על דעת המוסד השני בו אני מועסק.